

er dårlig, terapien elendig og bygningerne forfaldne. Kvalitet kan sagtens måles.

Oven på nejet for 1 uge siden står vi i en ny situation i forhold til dansk erhvervsliv. Virksomhederne kommer til at betale en pris, i og med at vi ikke får den fælles valuta. Det er dansk erhvervsliv, der skal tjene pengene hjem til velfærden. Og derfor ligger svaret på de økonomiske udfordringer ikke i blot igen at svække vilkårene for erhvervslivet. Vejen frem er ikke nye skatter og afgifter, som der er lagt op til i finansloven.

Regeringen vil skabe 100.000 nye arbejdspladser de næste 10 år. Det er en ambitiøs målsætning. Vi kan nå den, men en stor del af dem skal være som fleksjob. Hvordan forventer regeringen, at erhvervslivet skal påtage sig et medansvar over for mennesker med en lavere erhvervsevne, samtidig med at erhvervslivet ikke oplever andet end nye og tungere byrder? Særlig slemt synes vi det er med den forslåede optrapning af G-dagene. Det er jo en skat på ny arbejdskraft. Og det er jo pudsigt, at i den netop overståede eurokampagne oplever vi den ene socialdemokratiske minister efter den anden omklamre dansk erhvervsliv.

Med statsministeren i spidsen var budskabet – der i øvrigt var et rigtigt budskab, hr. statsminister – at hvad der er godt for dansk erhvervsliv, er godt for det danske samfund. Nu glæder vi os til, at linjen videreføres.

Vi ser frem til, at kampen mod det administrative bøvvl for alvor starter, vi ser frem til, at regeringen vil se på de grønne afgifters effekt på erhvervslivets konkurrenceevne, og vi ser i det hele taget frem til med forventning, at regeringen ikke kun kæmper for dansk erhvervsliv, når det gælder regeringen, men også når det passer dansk erhvervsliv og danske familier.

Og vi vil godt teste regeringens vilje. Vi har derfor tre forslag, der ikke koster en krone, men som vil hjælpe dansk erhvervsliv.

For det første: Aftalerne om at fastholde kronisk syge mennesker på arbejdsmarkedet skal i dag genforhandles hvert år. Lad aftalerne gælde i 5 år i stedet. Det gør det lettere.

For det andet: Lad administrationen af sygedagpengesager. Hvorfor skal både arbejdsgiver og lønmodtager underskrive blanketter, der sendes frem og tilbage. Det kan gøres lettere.

For det tredje: Når en person i jobtræning bliver syg, skal virksomheden give besked til a-kasserne, som så giver besked til arbejdsformidlingen. Tre led skriver til hinanden, til trods

for at man i hvert fald godt kan springe det midterste over. Papir, papir, papir. Det kan gøres lettere.

Tre små, men effektive forslag, der kan lette bøvlet.

Regeringens forslag til finanslov for 2001 indeholder jo ud over omlægning af en række nye byrder på erhvervslivet, herunder bortfald af ATP-kompensation, grønne afgifter, en arbejdsmiljøafgift.

Bundlinjen: Endnu en milliardregning til erhvervslivet ligesom sidste år og året før, og det er uninspirerende. En uninspirerende række af skattestigninger, der forringer velstanden for alle danskere.

Og så er der en enkelt, men ikke helt uvæsentlig ting:

I øjeblikket til finanslovforhandlinger gør regeringen sig skyldig i et aftalebrud. Et bredt flertal i Folketinget indgik sidste år to flerårige forlig vedrørende politiet og forsvaret. Nu lægger regeringen et finanslovsforslag frem, der lægger op til at skære 14 mio. kr. ud af politiets budget, 49 mio. kr. ud af forsvarets budget. Det er fuldstændig uacceptabelt. Og det håber vi at regeringen retter op på.

Og så er der det dér med skatten.

Vi konservative ved godt, at vi er de eneste – de eneste, der har mod til stadig at holde i fast i kravet om skattelettelse for familierne i Danmark. Vores mod udspringer af nødvendighed.

For os at se bør samfundet være indrettet, så valget står frit, og det betyder, at det ikke skal koste penge at gå på arbejde. Tværtimod skal det kunne betale sig.

Helt almindelige familier belastes urimelig hårdt i det danske skattesystem. Mere end 4 ud af 10 fuldtidsbeskæftigede betaler i dag over 60 pct. i indkomstskat af den sidst tjente krone. Det betyder, at de skatter, der egentlig kun skulle ramme de mest velstillede, i dag rammer mange helt almindelige indkomster. Den udvikling skal vendes.

Regeringen taler om skatteomlægninger og påstår, at skatterne samlet set ikke er steget, men det passer jo ikke. Lad mig bare nævne nogle eksempler:

Beskatningen af ejerbolig er steget kraftigt. Der er indført en generel skattestigning på ca. 20 pct. for alle boligejere i 2001.

Der er indført en særlig ekstraskat på yderligere 30 pct. for familier, der har købt bolig efter den 1. juli 1998. Pensionisternes nedslag er reduceret, og indkomstgradueringen gør, at man